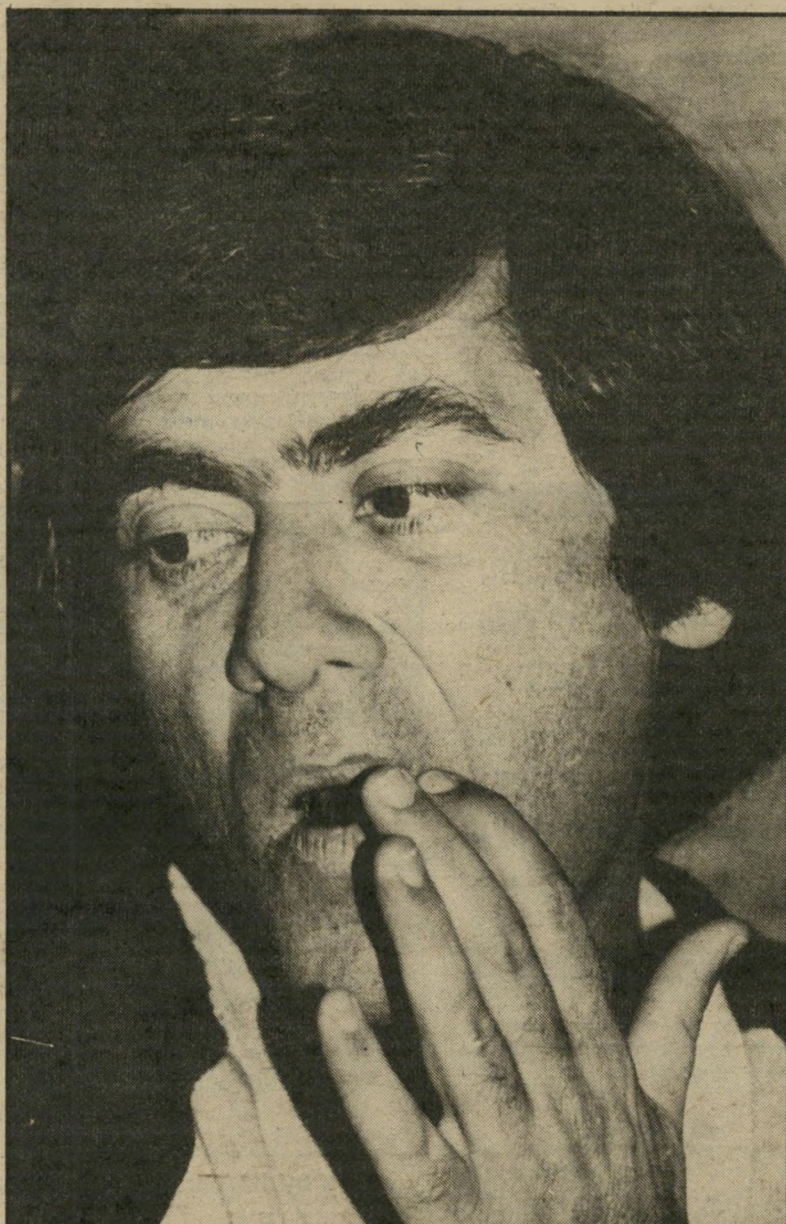

שרגא צור, שידד מ'שראל לפני שמונה שנים ושהחלים לחזור, מספר על חיי היורדים בלוס-אנג'לס, טוען שחיייהם ריקים מכל תוכן, ומספר על קשיי קליטתו בארץ אחד

למרות ההצלחה הכלכלית, הישראליים שם אינם מאושרים. הם חיים בתלישות גמורה

הקליטה הקשה בחזרה בארץ השפיעה על המצב בבית, והלחצים השפיעו על היחסים ביני ובין אחתי

אשתי לא רצתה לחזור. היתה לה מכונית אמריקאית, בית גדול עם שישה חדרים, ג'קווי, חברה טובה ופרנסה טובה

ראיינה שרית ישי

כשהחלמתי לרדת, אנשים קינאו בי. קיבלתי תמיכה מוסרית מהורי ומכל החברים

לא הרגשתי שהמדינה היא בית, אלא מקום מגורים. כשירדתי לאדה"ב, הרגשתי כאחד העובד מר"ג לפתח-תקוה

התביישתי מזה שאני, המצליחן הישראלי, נוסע לארץ האפשרויות הנלחית-מאגבלות, ולא מצליח

„ברחתי מגן-עדן

של שוטים!“

יחורו לישראל. בינתיים, הם לא חוזרים. הם נשארים שם, מעטים אחרים אומץ לארוז את הפקלאות והמישפחה ולהתייחס בישראל מחדש. אותם שהם בעלי הרכוש חוששים להתרחק מסיר-הבשר ומהנוחיות האמריקאית. אלה שלא הצליחו, חוששים לחזור ולהודות בכישלון, מפחד מה יגידו השכנים.

אחד שאור אומץ וחזר למרות הצלחתו הכלכלית בארצות-הברית הוא איש-המכירות שרגא צור. שרגא הוא בן 35, נשוי לגיילי ואב לירון בן 11 וגיא בן 9.

סיסדר להם את ה„גרינקארד“ ושאר עסקים, הולכים לרופא-מישפחה ישראלי, רופא-שיניים ישראלי ומנתח פלאסטי ישראלי, מבטחים את חייהם אצל סוכן ביטוח ישראלי, מתקנים את האוטו אצל מוסכניק ישראלי, מסתפרים אצל ספרית ישראלית, הולכים לקוסטיקאית ישראלי. גם את הקניות הם עורכים בישראל. בטיקים הישראליים, המפוזרים בעמק סאן-פרננדו ובחולווייד.

הם צופים בשידורי העברית של „אידי ראל-טווידי“ ונשבעים שיום אחד הם

ראל-טווידי“ והייתי מעורה בחייהם של היורדים.

לוס-אנג'לס היא עיר שבה מתגוררים ישראלים רבים ברווחה כלכלית. יחד עם זאת, הם יצרו לעצמם מעין גטו — גטו נאה אומנם, של חווילות מרווחות, בריכות-שחייה ומכוניות-פאר, אך עדיין גטו. הם כמעט שאינם מעורים בחיים האמריקאיים של העיר, שהיא בירת-הקולנוע של העולם.

הם חיים זה בתוך זה וזה מזה. מעדיפים להשתמש בעורך-דין ישראלי כדי

שנת 1927 תירשם בהיסטוריה של השוב היהודי בארץ-ישראל כשנה שבה נשבר שיא. היתה זו השנה היחידה מאז מילחמת-העולם הראשונה שבה עלה מיספר היורדים על העולים. עכשיו הצטרפה 1982 ל-1927. גם שנה זו תירשם כשנה שבה היתה הירידה מהארץ גדולה מהעלייה אליה.

למדתי להכיר מקרוב את בעיית הירידה כאשר התגוררתי במשך שנתיים בלוס-אנג'לס ובניו-יורק ועבדתי שם ב"חנות הסלואיזה המשדרת בעברית „אידי